

in jim bomo pomagali, da bodo preko valovanja sedanjega časa srečno dospeli v večna bivališča, kar je končni cilj vsakoga dušnega pastirstva.

Zborna maša pa naj postane znamenje našega časa: znamenje sodobne, dejavne in uspešne pastoracije.

MISLITI I OSJEĆATI INTERDIJECEZANSKI

Na prvim stranicama knjige Abbé Remy-a "Od stvaranja do atomskog doba" /izdanje od Dominikanaca, Split 1961/ napisano je da se "narodi moraju požuriti da više ne misle samo pokrajinski, ni narodno, pače ni evropski, nego planetarno", a malo dalje - da ni je dovoljno osjećati "planetarno" nego treba osjećati "kozmički".

Abbé Remy piše ovo da istakne važnost promjene načina mišljenja kako bi se spriječilo uništavanje života na zemlji.

Analogija na našu vjersku i pastoralnu problematiku neće biti nimalo neumjesna: treba prestati misliti i osjećati lokalno, župski, dijecezanski - potrebno je misliti i osjećati INTERDIJECEZANSKI, KATOLIČKI.

Tko malo bolje pozna naše prilike i potrebe složiti će se s tim. Župe i dijeceze su ustanove povijesnog razvoja i pravnih čina, ali pastoralna problematika nije uokvirena u župske i biskupijske granice. Život se ra

zvjaja i očituje u drugim okvirima, i njegove probleme - a to su naši problemi - treba rješavati u životnim okvirima, zajednički, jer nas ti problemi zajednički zanimaju.

Ne radi se o tom da se svima nameću rješenja koja bi bila "tipizirana", "jednoobrazna" ili "dekretirana", ne radi se o ograničavanju slobode ili aktivnosti. Radi se o tom da zajednički - okupljanjem najboljih i najvrijednijih - pristupimo rješavanju aktualnih problema: od priprema za prvu sv. Pričest i vjeronaučne obuke pa do organiziranja misija, duhovnih vježbi i izdavanja aktualne i vrijedne katoličke štampe. Ovaj rad neće nikoga "likvidirati", već će biti svima od velike koristi. Koristit će i župama i dijecezama jer će biti rezultat napora onih kojima su životni problemi najbolje poznati.

Naš je ILO - kao duhovni baštinik liturgijskog pokreta prije drugog svjetskog rata - pokazao kako treba raditi i kojim se putem mora danas poći, ako želimo suvremeno rješavati zajedničke probleme, ulažući najplemenitije napore za duhovno jedinstvo i zajednički rad na području liturgijske obnove.

Današnji život, današnje shvaćanje i prilike nalažu nužnost zajedničkog rada, na puštanje nezdravih tradicija - potrebu "misliti i osjećati interdijecezanski", a korak dalje - i "djelovati interdijecezanski" na svim područjima katoličke djelatnosti.

Nije li ovo potpuno u skladu s idejom pape Ivana XXIII: "U prošlim vjekovima Crkva se je čvrsto držala tradicije, no danas treba da se uključi u vrijeme" /v. "Služba Božja", br. 5, str. 18/.

Naša je dužnost provesti u život, jednostavnim riječima izrečenu, veliku misao svetog Oca. Odazovimo se njegovu pozivu i uključimo se u život onako kako to traže suvremene prilike i potrebe neumrlih duša.

Svatko od nas snosi dio odgovornosti, svatko prema svom položaju i mogućnostima, svatko prema onome što je primio.

.....

IN PRIMIS GLORIOSAE SEMPER VIRGINIS

"Po njihovim /slavne vazda Djevice i svih svojih Svetaca/ zaslugama i molitvama udijeli, da u svemu budemo utvrđeni pomoću tvoje zaštite. Po istome Kristu, Gospodinu našem. Amen." Tako završuje "Communicantes". A i to je - uzgred budi rečeno - dokaz, da je ovaj odlomak "Čina Mise" završni dio prve njegove molitve "Te igitur". Tu molimo, dakle, Božju zaštitu po zagovoru nebeskih stanovnika, ali i tu u prvom redu - **i n p r i m i s** - po zagovoru Marijinu. S ovim stavkom izrečena je stara kršćanska istina i duboko uvjerenje svih stoljeća Crkve, da je preslavna Bogorodica ujedno i Posrednica svih milosti kod jedinoga Posrednika između Boga i nas, njezina božanskog Sina Isusa